

Forfatter: Paludan-Müller, Fr.

Titel: Udrag fra Dandserinden

Citation: Paludan-Müller, Fr.: "Dandserinden", i Paludan-Müller, Fr.: *Dandserinden*, udg. af Berit Ziegler, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 109. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-paludanm04-shoot-idm140348532098624/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Dandserinden

Dag Glands og Lys ved disse Ord forsvinder,
Og dunkle Skygger dække Himlen til.
Høit sukker hun, og Taarestømmen rinder
I tunge Draaber over hendes Kinder,
Mens selv hun efter Synet gribe vil,
Frem flyver hendes Slør for Vindens Spil,
Frem strækker hun sin Haand – og styrter over
Det lave Gitter i de dybe Vover. –

Der fandt hun Døden – dog man hører ei
Karup eller Raab – et stille Suk kun svæver,
Mens svagt og svagere dets Tone bæver,
I sagte Luftstrøm ad den vaade Vei.
Det er *Diones* Aand, som Vingen hæver,
Som, løst fra Formen, stille bader sig
For sidste Gang i alle Livets Minder,
Før hver Erindrings Glands for evig svinder. –

Den næste Morgen Søens Bølge trænger
Det fagre, blege Liig til lave Kyst:
En Krands af Vandets hvide Lilier hænger
Omkring det løste Haar – det stille Bryst,
Som hæves ei, som ikke mættres længer,
Af hendes Hænder dækket, hviler tyst.
En yndig Drøm endnu omsvæver Munden;
Men Øiets Glands for evig er forsvunden.

Det var *Diones* Endeligt – ei faldt
Som Træet hun i Stormen; ikke svækket
Af Tidens Byrde; ei med Panden dækket
Af Alderdommens Slør. Til Hvile kaldt,
Lig Vaarens Blomst, som Gartneren har knækket,
Hun kasted' hen sin yndige Gestalt.
I al sin Styrke, fyldt med Livets Smerze,
Med al dets Tryllerie, brast hendes Hjerte.